

Skån mig for de sidste tre måneder

Som et bidrag til den aktuelle debat om aktiv dødshjælp vil jeg gerne fremføre følgende:

Jeg fik en cancerdiagnose for snart ti år siden og har derfor gjort mig mange tanker om, hvorledes min sidste tid her på jorden kommer til at forløbe. Allerhelst ville jeg gerne dø pludseligt og hurtigt, men som læge ved jeg jo godt, at cancerdøden er langsommelig og pinefuld.

Rent privat har jeg også oplevet cancerdøden på nært hold, idet to af mine veninder og begge mine forældre er døde af cancer. Jeg fulgte dem tæt og jeg lyttede til smerterne som morfinen ikke kunne klare, jeg så den daglige hygiejne som der måtte fremmede til at hjælpe med og jeg oplevede hvorledes selv de allermindste ting blev til uoverstigelige bjerge. Når man dertil lægger stærke smerter, kvalme, opkastninger, fortvivlelse, vægttab til det rene skind og ben, liggesor og gentagne lungebetændelser, - ja, så var der i mine øjne altså hverken livskvalitet eller livsglæde tilbage.

Personlig vil gerne være aktiv i livet så længe som overhovedet muligt og passe mit arbejde, min familie og mine venner. Men med en bindevævs cancerdiagnose (GIST) hængende over hovedet, så er jeg også lysende klar over, at der sagtens kan komme en dag, hvor tilværelsen pludselig ser helt anderledes ud. Og NEJ, jeg vil ikke være sengeliggende, jeg vil ikke have de ubærlige smerter, jeg vil ikke tørres i enden af andre og jeg vil ikke ligge i en morfindøs, hvor jeg ikke har styr på hvem jeg taler med og hvorfor.

Så skån mig for de sidste tre måneder og gør aktiv dødshjælp mulig i Danmark. Måske ikke for alle, men i hvert fald for alle med en terminal diagnose.

Og sæt gerne landets hospicer i stand til at fortage aktiv dødshjælp. Det må ikke ske på hospitalerne. Vi skal have en opdeling som tydeligt viser, at på hospitalerne gør personalet alt for at man kan blive helbredt og på hospicer får man lov til at dø.

Lønholt, den 1. december 2015

Josée Linnemann

1934 tegn med mellemrum